

NA LÁSKU SE NEZAPOMÍNÁ

SALMA BLANCO

Na lásku se nezapomíná
Salma Blanco
Vydáno v květnu 2015 jako 14. publikace vydavatelství
Vydavatel: Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN:
epub: ISBN 978-80-88061-32-8
mobi: ISBN 978-80-88061-33-5
pdf: ISBN 978-80-88061-34-2

KKNIHY.CZ
NAKLADATELSTVÍ A PRODEJ E-KNÍH

NA LÁSKU SE NEZAPOMÍNÁ

SALMA BLANCO

Vzpomínky

Ta zpráva ji zasáhla víc, než si byla v první chvíli ochotna připustit. Navenek se nic nezměnilo, stále se usmívala, ale uvnitř ní se zvedla vlna vzpomínek, hrozících ji každou chvílí zavalit. Jedna jediná věta byla schopna překlenout čas a vrátit ji v myšlenkách o čtyři roky zpět, na jiné místo, do jiného času. Vyvolat staré pocity ukryté hluboko v srdci.

Duši jí sevřel stesk a bolest, o které se domnívala, že je již překonána. V tomto jediném okamžiku však zjistila, že tomu tak není, že city, emoce tak silné a vzpomínky plné bolesti jsou tady stále stejně inten-zivní jako ve chvíli, kdy je prožívala naplno. Bylo to v ní, ukryté hlu-boko pod nánosy novějších dojmů, ale bylo to tam a jediné slovo, jediná věta, to vše vytáhlo z hlubin zapomnění opět na světlo.

Musím pryč, prolétlo jí hlavou a očima zatěkala po místnosti.

Jeremy Stanton, nevědomý původce toho všeho, právě všem na večírku slavnostně oznámil, že odjíždí na Západ.

Helen Cameronová, pro přátele Nell, dcera plukovníka Luise Came-rona a Mae Cameronové, i ve svých skoro třiaadvaceti letech stále ještě svobodná, byla výhodnou partií pro manželství, už jen vzhledem k významu své rodiny v novodobé historii Bostonu. Cameroni patřili k nestarším rodům Bostonu a jejich jmění bylo téměř nevyčísitelné. Přesto nic z toho nepřineslo Nell štěstí. Spíše naopak. Bohatství její rodiny zapříčinilo, že se dosud neprovdala. Nebylo to z nedostatku příležitostí. Nabídek bylo dost, ať už s ohledem na společen-ské postavení jejich rodiny nebo na majetek. Nell byla výhodnou partií po všech stránkách. Dívka ale neměla o žádného ctitele zájem. Odmítala všechny, bez rozdílu.

Jediný, kdo směl pobývat v její blízkosti, byl Gordon Adams. Tento mladý muž urostlé postavy, příjemné mužné tváře lemované tmavohnědými neposlušně zvlněnými vlasy a tmavých, skoro černých jiskrných očí, byl často vídán v její společnosti.

Na začátku jejich známosti se Gordon Nell dvořil, ale když mu vysvětlila, že nikdy nebude nikoho milovat a že on tudíž nemá šanci, zdálo se, že to přijal a spokojil se s jejím přátelstvím.

Získal si její důvěru a úctu a to mu muselo stačit. Víc nebyla schopna mu dát a on to respektoval.

Byl to právě on, kdo si nyní povšiml jejího rozpoložení a jako jediný jej chápal.

Přišel blíž, sklonil se k dívce a polohlasně jí zašeptal do ucha: „Nell, jsi v

Bostonu, probud' se!“

Maličko sebou trhla a trochu provinile se usmála.

„Promiň, Gordone, jsem nemožná.“

„Ale ne,“ zavrtěl hlavou a s laskavou něhou v očích usedl vedle ní.

„Hned mě napadlo, jak na tebe ta Jeremyho zpráva zapůsobí. Když nás na dnešek zval, vůbec jsem netušil, co nám chce oznámit. Byl bych tě na to jinak připravil.“

„To je v pořádku,“ namítla, ale její oči tvrdily opak.

„Myslela jsem, že už je to pryč. Tolik let! Ale na určité věci se asi nikdy nezapomíná.“

Dlouhou chvíli ji jenom mlčky pozoroval. Znal ten příběh z jejího vlastního vyprávění, věděl jako jeden z mála, že prožila pár měsíců na Západě. Ale jen z jejích reakcí a svých domněnek usoudil, že ani jemu neřekla všechno. Tam daleko v podhůří vysokých Coloradských hor žil někdo, kdo způsobil, že její duši obestřel trvalý smutek. Někdo, kvůli němuž uzavřela své srdce za neproniknutelnou zdí. A ani on, přestože se už tak dlouho snažil a přiblížil se jí jako nikdo jiný, přes tu zeď nemohl. Gordon by toho muže nejraději holýma rukama zardousil. Tak moc ho nenáviděl.

„Chtěla bys teď být na Jeremyho místě?“ zeptal se proti své vůli, ale otázka z něho vylétla, aniž by se nad ní zamyslel. Pohled jejích očí a výraz, který v nich na prchavý okamžik zahlédl, mu byl dostatečnou odpovědí. Bezděky stiskl tenoučkou nožku číše se šampaňským, kterou dosud držel v ruce, až s tichým lupnutím praskla a obsah sklenky se vylil na jeho nohavici.

„Gordone!“ vyhrkla dívka a on si teprve teď uvědomil, co způsobil. Podíval se na svou ruku dosud svírající rozbitou sklenku a s překvapením registroval ostrou bolest v dlani, kam vnikl střep. Tlumeně zaklel a odložil zbytek sklenky na malý stolek vedle pohovky.

Z rány v dlani prýštila krev a kapala na drahý koberec.

Snažil se druhou rukou vytáhnout z kapsy kapesník, ale to už ho dívka po jeho boku předběhla, přitáhla si jeho zraněnou dlaň blíž, obratně vyňala z rány kousek střepe a opatrně přiložila svůj kapesníček. Nijak jí nevadilo, že pár kapek tmavě rudé krve jí poničilo sukni.

„Musíme to omýt, abychom viděli, jestli tam nezůstaly ještě nějaké střepy, Gordone, a jak je rána veliká. Asi budeš muset k lékaři, aby ti to sešil.“

„Omlouvám se, Nell, vůbec jsem si neuvědomil, že tu sklenku držím v ruce a jak je křehká. Myslím ale, že víc střepeů tam nemám.“

Nevěřicně zavrtěla hlavou, „Na co jsi myslel, Gordone!“

„Ani nevím,“ zalhal a pro jistotu upíral zrak jen na svou dlaň.

„Pojď, ošetřím ti to,“ pokynula.

Se zábleskem jiného, mnohem silnějšího a osobnějšího citu v očích, než který jí projevoval doposud, ji poslušně následoval do koupelny.

Pár dalších přátel vesele se bavících kolem jejich hostitele se po nich jen letmo ohlédlo, ale jinak celá epizoda zůstala nepovšimnuta. Na to, že Nell a Gordon trávili víc času spolu než s ostatními a odcházeli z večírků dříve, si už všichni zvykli a brali ty dva jako pár.

Ani tentokrát tomu nebylo jinak. Nell byla příliš rozrušena nečekaně vyvolanými vzpomínkami na to, aby se dál mohla bavit ve společnosti. Víc než kdy jindy zatoužila po samotě svého pokoje, odkud v posledních čtyřech letech ostatně jen nerada vycházela ven. Jako by její život skončil. Její přátelé si mezi sebou tajně šuškali, že od té doby, co se vrátila ze svého výletu do Evropy, se velmi změnila. Zaskočilo je, jak razantně a nečekaně zrušila své zasnoubení s Maxem Clayem a přičítali je nešťastnému románku prožitému v některém ze starobylých evropských měst. Na jejich narážky v tomto směru Nell reagovala jen mírným pousmáním a nikdo z ní nedokázal vypáčit ani slovíčko. Nakonec svou snahu vzdali a zaměřili zájem na jinou senzaci. Helen Cameronová se pro všechny stala ztraceným případem.

Gordon, jako jediný znal pravdu, a Nell jej brala jako dobrého a věrného přítele. Po jeho krátkém pokusu se jí dvořit, a jejím odmítnutí, se Gordon bez řeči spokojil s postavením přítele a zdálo se, že mu to tak i vyhovuje. Nell si nikdy nevšimla, že by se zajímal o jinou dívku, přesto, že mu nadbíhaly a snažily se upoutat jeho pozornost. Byl stále po jejím boku, připraven kdykoliv jí poskytnout pomoc.

Drahoušek Gordon.

I dnes, když vycítil její rozpoložení, sám jí nabídl doprovod domů a omluvil ji u hostitele s příslibem, že se přijdou oba rozloučit na nádraží, až bude Jeremy odjíždět.

Venku se již setmělo a jen pouliční lampy spoře osvětlovaly ulice.

„Vezmeme si drožku?“ zeptal se Gordon, ale Nell jen zavrtěla hlavou. Její nechuť k různým dopravním prostředkům se stala už pověstnou. Přestože musela neustále odolávat nátlakům okolí, že se nesluší pro mladou dámu jejího postavení pobíhat po ulici, jako nějaká obyčejná měšťanka, dávala přednost pěší chůzi.

Ostatně, domů to bylo jen pár bloků a frekventovanou cestu osvětlovaly pouliční lampy.

Proto i teď Gordonův návrh odmítla.

„Ne, raději bych šla pěšky.“

Potřebovala si utříbit myšlenky, uklidnit rozbouřené emoce a vypořádat se se vzpomínkami neodbytně se vynořujícími z paměti. Opět se jí vybavovaly ty chvíle před téměř čtyřmi lety, opět se vracely emoce a bolest, jež tehdy cítila. Nezapomněla. Na lásku nelze zapomenout. Myslela si, že ano, ale nedokázala to. Čas jen otupil ostrou bolest v je-jím srdci, ale nevymazal ji. Zůstala tam, stále skrytá a vynořující se v nepravý čas.

Gordon kráčel vedle ní a po očku ji pozoroval. Věděl, co se v ní asi odehrává a přestože neznal podrobnosti, vřel v něm vztek na toho ne-znamého padoucha, který jí tehdy tolik ublížil, že teď odmítá sebemenší náznak náklonnosti. Kdyby se mu ten lump dostal do ruky, už by ho naučil!

Ach, Nell, jak ti mám pomoci? Jak mám pomoci sám sobě?

„Gordone, nemusíš jít se mnou až domů, je to jen kousek a ty se po-tom budeš muset vracet přes celé město.“

Zavrtěl hlavou a usmál se na ni.

„Kdepak, Nell, nepřemlouvej mě, víš, že je to marné.“ Dál kráčel po jejím boku.

„Já vím,“ pousmála se, „Můj věrný Gordon. Co bych si bez tebe počala. Ale nesmíš kvůli mně zapomínat na sebe a svůj život, příteli. Odcházíš kvůli mně v půli večírku, odmítáš návrhy všech mladých slečen, nakonec zůstaneš starým mládencem, Gordone! A já si to nechci vzít za vinu.“

Smutně na ni po očku pohlédl. *Nemuselo by to tak být*, pomyslel si, ale nahlas nic takového neřekl.

„Víš, co si o tom všem myslím, Nell, na to mě už znáš. Jsem znuděn touto společností a jejími věčnými večírky. Jsem znuděn být lovnou zvěří vdavekchtivých slečen. Víš a cítíš to stejně jako já. A jestli zůstanu starým mládencem, bude to jenom moje volba. A také proto že ty mě nechceš,“ dodal ve snaze zlehčit situaci humorem. Občas na toto téma žertoval, ale Nell dnes neměla na jeho vtípy náladu. Dnes ne, dnes chtěla být sama, sama se svými vzpomínkami. Zaskočilo ji to, netušila, že jsou dosud tak silné.

„Ach, Gordone,“ povzdechla si.

Dál kráčeli mlčky, od světla jedné lampy ke světlu druhé.

Dům Cameronových se nacházel na rozlehlém pozemku v ulici s po-dobnými rezidencemi. Jako všechny domy v okolí byl obehnán vyso-kým zdobeným kovovým plotem a ukrýval se v zahradě za vyso-kými platany. Byla to rozlehlá vila v novoanglickém stylu, náležitě

reprezentující bohatství a společenské postavení svého majitele.

U branky se Nell zastavila, aby se rozloučila se svým průvodcem a podala mu ruku.

„Děkuji ti, Gordone, a omlouvám se, že jsem ti opět zkazila večer.“

S úsměvem zavrtěl hlavou.

„Stejně tam byla nuda. A přátelé jsou od toho, aby si pomáhali, Nell. Víš, že jsem tady jenom pro tebe. Kdykoliv budeš potřebovat. Mrzí mě, že se trápíš a chtěl bych ti nějak pomoci. Ten důvod dnešního večírku jsem neznal a je mi líto, že tě to rozrušilo. Kdy-bych ti mohl nějak pomoci, udělám to, řekni mi jen jak.“

„Gordone,“ usmála se a v náhlém popudu se natáhla na špičky a políbila ho na tvář. „Děkuji ti za všechno. Je milé mít přítele, jako jsi ty. Dobrou noc.“ Proklouzla brankou a nechala mladého muže jeho myšlenkám.

„Dobrou noc,“ zašeptal ještě s pohledem upřeným na její mizící postavu, a když za ní zaklaply vchodové dveře, s povzdechem se otočil a rázným krokem si to zamířil stejnou cestou zpět.

Když Nell vyhlédla z okna ve svém pokoji v prvním patře, byla ulice již prázdná. S úlevou se posadila na pohovku, vyzula si střevíce a nohy položila na podnožku. Unaveně zavřela oči a pohodlně se opřela. Snažila se vyhnat z hlavy všechny myšlenky a vzpomínky, dotírající na ni s takovou intenzitou, až ji to děsilo. Nečekaná zpráva o odjezdu jednoho z jejích přátel na Západ v ní vyvolala prudký příval potlačovaných emocí. Nebylo to pryč, všechno bylo zase najednou tak čerstvé, jako by se to odehrálo včera.

Vzpomínky se hrnuly jedna přes druhou, zaplavovaly ji a hrozily, že ji zcela pohltnou. Měla pocit, že se dusí. Vyskočila z pohovky a energicky otevřela okno. Zdálo se jí, že na ulici naproti jejímu domu někdo stojí a z temného stínu upřeně pozoruje její okno.

Už blázním, napadlo ji a rychle okno zase zavřela. Obrátila se k němu zády a roztěkanýma očima bloudila po svém pokoji. V domě byl klid, rodiče spali a ona by měla také jít, aby byla zítra svěží. Slíbila Gordonovi, že spolu půjdou na oběd.

Ale věděla, že dnes tak snadno neusne. Musí něco udělat, musí něco změnit, jinak se zblázní. Takhle to dál vážně nejde, nemůže žít pořád jen v minulosti. Jack je pryč, a to co bylo, se nikdy nevrátí. Nemá to smysl, tady takhle sedět a trápit se a čekat na kdoví co.

O Jackovi žádné zprávy neměla a nakonec – dal jí dost jasně najevo, že o ni nestojí. A její život přece neskončil, je ještě mladá. Rodiče mají pravdu, nemůže se zaživa pohřbít, jenom proto, že ji muž, kterého mi-lovala celým

svým srdcem, kdysi dávno odmítl.

V té chvíli se rozhodla. Je to přece tak prosté. Vezme si Gordona. Provdá se za něj, a i když to nebude svazek z lásky, mohlo by to být dobré. Jsou si v mnohém podobní. Gordon o ní ví téměř všechno, a přesto ji nezavrhne, je mezi nimi potřebná úcta, aby to mohlo fungovat a snad časem... A až budou děti ... Nell se zarazila a do očí jí vhrkly slzy. Děti. Tolik by si je přála. Už jenom kvůli nim to udělá.

Ano, je rozhodnuto a vzpomínky na Jacka definitivně pohřbí na dně svého srdce. Zítra své rozhodnutí všem oznámí. Nejdříve Gordonovi. Při obědě. Bude ji ještě pořád chtít?

S novým předsevzetím konečně ulehla do své postele. Snažila se ne-vnímat tenoučký hlásek pochybností, ozývající se někde hluboko v ní. Kupodivu téměř ihned se propadla do bezesného spánku.

Tajemný stín

Dívka zmizela v domě a její přítel odešel ulicí osvětlenou svitem ply-nových lamp. Ani jeden z nich nezaregistroval přítomnost muže, stojí-cího ve stínu stromu na protější straně ulice. Neviděli, jak upřeně sleduje jejich loučení, nezahlédli výraz jeho tváře. Ještě dlouho po jejich odchodu se ani nepohnul, pohled šedohnědých očí upřený na velký dům v zahradě a na okno, v němž před okamžikem zahlédl její siluetu. Jen jednou otevřela dívka na malou chvíli okno a on měl pocit, že hledí přímo na něj, cítil její pohled, důvěrnou přítomnost. Tak blízko a přece tak daleko.

Je pozdě, napadlo ho poté, co byl netušeným svědkem scénky loučení s jejím milým před domem. Políbila ho, je to muž, který si ji získal a on už nemá šanci. Propásl svoji příležitost, zmeškal čas, který měl, nevy-u-žil šanci, když ji měl na dosah ruky.

Ještě dlouho by takhle stál, pohroužen do svých myšlenek, kdyby jej nevyrušil zvuk blížícího se kočáru. Klapot koňských kopyt na kamen-ném dláždění a hluk povozu jej vytrhly ze strnulé nehybnosti. Muž se rozhlédl a potom rychle odkráčel s rukama vraženýma hluboko do ka-pes svého pláště, s pohledem upřeným přímo před sebe. Ani jednou se neotočil.

Když o několik hodin později, téměř k ránu, ulehl na lůžko v hotelo-vém pokoji na samém okraji města a zavřel oči, znovu viděl ten honosný dům v zahradě a tak důvěrně známou tvář za jedním z jeho oken. V té chvíli zasmušilý výraz zmizel z jeho obličejí a vystřídala jej něha a vášnivá touha. Oči dostaly nový jas a na rtech se objevil mírný úsměv.

Ale to vše trvalo jen malý okamžik a vzápětí bylo vystřídáno dalšími pochybnostmi a nejistotou. Čelo zbrázdily vrásky a oči potem-něly bolestí. *Je pozdě*, blesklo mu znovu hlavou. Všechno jeho snažení bylo zbytečné, všechno odříkání a dřina marné. Přišel pozdě.

A přece se to zdálo tak snadné. Byl to dobrý plán, jediný, který měl, a podařilo se mu vše, co si předsevzal. Teď už se nemusel bát před ní předstoupit, už byl schopen jí poskytnout vše, nač byla zvyklá, ale... bylo pozdě.

Celou tu dobu žil nadějí a ta teď zemřela.

Má právo ještě zasahovat do jejího života, připomínat jí minulost? Možná už dávno zapomněla, možná už si nechce připomínat ztracený čas.

Ale tehdy – v La Juntě – srdce se mu sevřelo dávnou vzpomínkou, stále tak intenzivní a rozechvívající. Tou vzpomínkou žil celé ty čtyři dlouhé roky, utěšoval se jí a čerpal z ní novou energii, když už chtěl všechno

vzdát. Díky té vzpomínce všechno dokázal, díky jí ještě žil.

Ale je to tak, jak si pamatoval? Nebyly to jenom jeho představy? Skutečně ho tehdy milovala? Opravdu se to stalo? Možná ano, ale tenkrát – musel se jí vzdát, musel ji nechat odejít, neměl jinou možnost. Tehdy ne. Ale teď, teď ano! Všechno se změnilo, všechno je jinak. Dnes už mu nikdo nemůže upřít právo, aby o ni usiloval. Nikdo. Jenom – ona.

Musí ji vidět, ještě jednou, možná naposledy, a pak odjede navždy. Zítra, zítra ji vyhledá. Potom, ať se stane cokoliv!

Nevzdá se. Ještě ne, ne teď, těsně před cílem.

Teprve s tímto rozhodnutím konečně na chvíli usnul.

Město se probouzelo do dalšího dne. Mlékař rozvážel mléko, zame-tači tlačili své vozíky s košťaty, pekaři zásobovali obchody čerstvým pečivem a z tiskáren vycházeli kameloti s novinami k ranní kávě. Svítalo.

Přelud nebo sen?

Velebné ticho a vůně kadidelnic blahodárně působily na rozjitřenou duši a uklidňovaly rozbouřené nervy. Paprsky slunce pronikaly barevnými mozaikovými okny chrámové lodi a propůjčovaly sochám svatých oduševnělý výraz. Na oltáři třpytícím se zlatem planuly dlouhé svíce a mezi nimi nesčetná záplava jarních květin, jejichž vůně se mísila s vůní hořících svic, kadidla a chladu kamene.

Sem chodila Nell, když jí bylo nejhůř, když potřebovala útěchu a po-vzbuzení. V tichu a šeru hledala klid a sílu, tady v předposlední lavici si urovnávala myšlenky a uklidňovala své pocity. Tady naslouchala s roze-chvělou duší posvátnému tichu a svět za vraty kostela v těch chvílích přestával existovat. Nebylo nic než vysoká chrámová klenba, naplněná posvátným tisícím klidem. Pryč byly všechny starosti a mučivé touhy. Zůstalo jenom ticho a mír v její duši.

I dnes ráno vyhledala útočiště kostela, aby našla klid. Znova probuzené vzpomínky a emoce jí způsobily neklidné sny. Zase byla tam na zelených pláních, zase cválala na koni a vlasy jí vlály ve větru a vedle ní, na svém šedém koni jel on. Jack. Potom najednou zmizel a ona zůstala úplně sama uprostřed vyprahlé krajiny. Strašně se bála a volala ho, ale on nepřicházel. Ležel raněný na dně strže a ona k němu nemohla. Viděla, jak z jeho ran prýští krev a cítila jen bezmoc. Viděla jeho oči, vpíjely se do jejích a bylo v nich tolik bolesti, až se, s hrůzou, zbrocená potem, probudila. Srdce jí bušilo jako splašené. *Jacku – co se děje?* Může za to včerejší večer? Připomínka Západu? Její rozhodnutí vzít si Gordona? Temná silueta muže venku na ulici před jejím domem? Kdo to byl? Nějaký zbloudilý tulák?

Aniž by s někým ráno promluvila, vyběhla z domu a zamířila rovnou do kostela. Tady snad najde klid a odpověď na své otázky. Je její rozhodnutí vzít si Gorgona správné? Ano, jistě. Je to jediné přijatelné řešení, tak proč ten tísnivý pocit?

Víc jak půl hodiny seděla ve své lavici, ale nemohla se na nic soustředit. Myšlenky jí vířily hlavou, marně se pokoušela přivolat vždy tak uvolňující pocit smíření, avšak dnes jí to nebylo dopřáno. Podivný neklid jí nepřestával svírat ztrápenou duši.

Ne, dnes zde rozhřešení nenalezne, dnes je jí toto požehnání odepřeno. Dnes poprvé její útočiště zklamalo.

Vstala a se sklopenýma očima odcházela ven, do hlučného lhostejného světa venku.

Dlouho, nekonečně dlouho hleděl na křehkou siluetu postavy v před-poslední kostelní lavici. Ani si neuvědomoval třpyt ve svých očích a úsměv na rtech. Všechno v něm jávalo tichým štěstím a byl by dal nevím co, aby tato chvíle nikdy neskončila. Teď je tady, tak blízko ní, zase ji vidí, dýchá stejný vzduch jako ona. Ještě chvíli, malou chvíli, než definitivně odejde a navždy ji ztratí z očí. Bolest z nevyhnutelného jím projela jako šíp. Na chvíli pevně zavřel oči, ohlušen a oslepen tím prudkým nápirem emocí.

Je pozdě, je pozdě, bušilo mu v hlavě. *Ztratil jsi ji.*

Nějaký zvuk jej přinutil otevřít oči a v té chvíli ji spatřil jen pár kroků před sebou. Vstala z lavice a kráčela směrem k východu z kostela, směrem k němu. Už neměl čas zmizet, nastalo nevyhnutelné. Srdce se mu rozeběhlo o poznání rychleji. Kráčela k němu a každým krokem jako by mizel čas, kdy ji neviděl. Dlouhé čtyři roky se rozplynuly a před ním zase stála ona, jeho Nell, stejná, jakou ji znal a jakou ji miloval. Snad jen malinko bledší v obličeji, malinko starší, dospělejší. Už nebyla dívkou, byla ženou. Dospěla. Zkrásněla.

Hleděl na ni jako očarován, neschopen pohybu, neschopen slova. Kolikrát si tuto chvíli představoval za bezesných nocí, kdy už se zdálo, že je vše ztraceno. Kolikrát mu jen tato představa dodávala sílu dál bojovat a usilovat. A teď byla zde, pár kroků před ním a on nebyl schopen vůbec ničeho. Hleděl na ni jako omámen. V té chvíli i ona zvedla hlavu a jejich oči se konečně setkaly.

Zapotácěla se a ruka jí bezděky vylétla k hrdlu. Musela se zachytit opěradla lavice, aby neupadla. Na malý okamžik odvrátila zrak a tvář jí ještě více zbledla. Malinko zaváhala, ale hned se vzpamatovala a upřela na něj opět svůj pohled.

To vše se odehrálo tak rychle, že nestačil nijak reagovat, aby jí pomohl. Stál tam bez pohybu, ve vratech kostela, zalitý slunečním světlem z ulice, díval se na ni a z očí mu zářilo všechno to, co jí nedokázal říct.

Hleděla se na něj a nevěřila vlastním očím. Cožpak je to možné? Cožpak ještě sní? Je tady? Není to přelud?

Bojovala s touhou dotknout se ho, přesvědčit se, že je skutečný, že opravdu stojí přímo proti ní a dívá se na ni.

Jack! Jack Larey tady, přímo před ní? Není to jen přízrak? Výplod její podrážděné mysli?

Přijel si pro mne, blesklo jí hlavou, ale hned tu myšlenku zahнала. Hloupost. Přece ji nechce. Jinak by ji našel už dávno.

Vypadal jinak. Měl na sobě městský oblek, uvědomila si. A dlouhý plášť a

klobouk. A vlasy si nechal ostříhat. Ale byl to on. Sice starší než si ho pamatovala, s novými vráskami kolem očí a šedivými vlasy na skráních. Ale byl to on. Jack!

„Dobrý den,“ přerušil ticho jako první a stále se usmíval. Hleděl přímo do jejích očí, vpíjel se do nich, toužil ji obejmout a zlíbat, popadnout do náruče a nikdy už nepustit. Ale neudělal nic z toho. Dál jen bez hnutí stál a díval se na ni.

„Dobrý den,“ odpověděla ochraptěle. Přízraky přece nemluví, nebo snad ano? Je tedy skutečný? Je opravdu tady, před ní? Stále nevěřila.

Zmatek v jejích očích jí moc slušel. Ty oči ho tolik vábily, tolik mátlly, utápěl se v nich, zapomněl v nich na celý svět.

„Jacku?“ zašeptala nevěřicně.

Chápal její zmatek. Uměl si představit, co prožívá. A cítil se kvůli tomu provinile. Nechal ji čekat příliš dlouho. Možná až moc dlouho.

„Nell,“ vyslovil její jméno a v tom jediném slově bylo vše, co k ní cítil, všechny ty dlouhé roky odloučení, touhy a nadějí.

Díval se na ni a tolik toužil ji obejmout.

Ale – má na to ještě právo? Pochyboval. Nevěděl, jak by to přijala. Nevěděl, jestli ona to chce. A tak jen stál a díval se.

Pomaloučku přijala fakt, že před ní skutečně stojí Jack, ať to zní jakkoliv podivně a neuvěřitelně. Ale stále ještě nemohla pochopit jeho nečeka-nou přítomnost, byla zmatená, hledala důvod, proč.

„Stalo se něco? Je něco s Ruby? Nebo Whiteyovými?“

Zavrtěl hlavou. „Pokud vím, tak když jsem odjížděl, bylo všechno v naprostém pořádku.“

Pátrala v jeho tváři po něčem, co by jí napovědělo, ale nakonec to vzdala. Dobrá, bude hrát jeho hru a tvářit se, že je naprosto přirozené, že se teď potkali tady, tisíce mil od jeho domova. A to právě ve chvíli, kdy na něho tak intenzivně myslí.

Ale možná se jí to všechno jenom zdá a ona se za chvíli probudí ve své posteli. Ano, jistě, je to tak, je to jenom sen a ve snu je přece možné všechno.

Pomaloučku překonala počáteční šok a dokázala nasadit masku společenského zdvořilosti. Usmála se a kývla hlavou, skoro až koketně.

„Budeme tady takhle jenom stát nebo půjdeme ven?“

„Samozřejmě, já...“ vytržen ze snění a zaražen náhlou proměnou v jejím chování se málem zakoktal. Ta tam byla všechna slova, která si celé ty čtyři roky chystal, zmizela jako pára. Při pohledu do jejích očí se mu vykoupřila z hlavy a nezůstalo po nich vůbec nic. Zasmál se sám sobě a bez

dalších řečí jí nabídl své rámě.

Na nepatrný okamžik zaváhala, oči upřené na jeho nastavenou paži. Potom se, jakoby ve snách, stále ještě překvapená jeho přítomností zde a snad i připravená na to, že se jí náhle před očima rozplyne jako přelud, do něj lehce zavěsila.

Vyšli z vrat kostela a zůstali stát, zasaženi slunečním jasem. Nell se oslněnými očima rozhlédla kolem sebe. Město tu bylo stále, nezmizelo, nic se nezměnilo a přece bylo všechno tak jiné. Svět byl najednou mnohem pestřejší, jasnější, plný života a vzruchu.

Proč si toho nevšimla dřív? - napadlo ji.

„Doufám, že nenarušuji vaše plány, slečno Cameronová. Možná jste chtěla někam jít, někoho navštívit, s někým se setkat...“ nedokončil větu, čekal na odpověď, na náznak.

Pohlédla na něj zpod řas.

„Ne. Nic důležitého. Vlastně jsem neměla vůbec nic v plánu.“ Skutečně? A co domluvený oběd s Gordonem? Ne, nic nebylo důležité. Nic nebylo důležitější než to, že je teď tady, s Jackem po svém boku, cítí teplo jeho těla, vnímá pohled jeho očí a zase je tak rozechvělá, jako tenkrát. Byla jenom zmatená, zmatená jeho přítomností, jeho planoucím pohledem tolik kontrastujícím s jeho formálností. Říkal jí „slečno Cameronová“, jako by nikdy neprožili to, co prožili. Jako by nikdy nebyla La Junta.

„A co vaše plány?“ zeptala se pro změnu ona jeho.

Pokrčil rameny a bezradně se rozhlédl kolem sebe. Přitom bezděky důvěrně přiklopil její dlaň na svém předloktí, dlaní své druhé ruky.

„Někam bych vás pozval, ale nevím kam. Neznám toto město, neznám jeho zvyky,“ pohlédl jí přímo do očí, „neznám vaše zvyky.“

Sklopila oči. Její zvyky? Obvykle by teď šla na procházku do parku nebo domů do ticha svého pokoje. Ale když se jí to všechno jenom zdá, tak může vlastně cokoliv.

„Dobře,“ prohlásila nakonec. „Pro začátek se můžeme trochu projít, co říkáte?“

Usmál se. Bylo to slibné, řekla pro začátek. Možná ještě není všechno ztraceno. Anebo naopak, chystá se mu říct o svém snoubenci. Zamračil se. Všimla si toho a stáhla svoji ruku z jeho paže.

„Ale pokud se vám nechce...“ nechala větu nedokončenou.

„Ne,“ zavrtěl hlavou a natáhl se znovu po její ruce. „Rád se s vámi projdu. Veďte mě, prosím.“

Vyšli pomalu ulicí. Jak to bylo zvláštní! Ještě včera jí připadal tak vzdálený, nedosažitelný a teď tady kráčí vedle ní, živý a skutečný a tak